

UZASADNIENIE

wyroku z 1 czerwca 2020 r.

Strona powodowa (...) z siedzibą w (...) (Szwajcaria), działając przez profesjonalnego pełnomocnika, w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu domagała się zasądzenia od pozwanej H. D. kwoty 8549,40 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 21 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty. Powód wniosł także o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu na swoją rzecz (k. 2-3).

W uzasadnieniu wskazano, że powód wiąże swoje roszczenie z umową pożyczki zawartą przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Strona powodowa podała, że pozwana nie wywiązała się z nałożonego umową obowiązku, a roszczenie stało się wymagalne 20 czerwca 2020 r. Na podstawie ramowej umowy zakupu wierzytelności 19 czerwca 2020 r. i aktu cesji z 4 sierpnia 2020 r. przedmiotowa wierzytelność przeszła na powoda. Na dochodzoną pozewem kwotę 8549,40 zł składa się niespłacony kapitał pożyczki.

Nakazem zapłaty z 3 marca 2021 r., sygn. akt I Nc 512/21, wydanym w postępowaniu upominawczym w całości uwzględniono żądanie pozwu.

Pozwana H. D. w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniosła następujące zarzuty: nieudokumentowanie wysokości roszczenia, dochodzenie roszczenia przez podmiot nieuprawniony, niewykazanie legitymacji procesowej stron postępowania, niewykazanie należytego wypowiedzenia umowy pożyczki oraz zawiadomienia pozwanego o cesji wierzytelności. Z ostrożności pozwana w razie uznania roszczenia powoda za uzasadnione wniosła o rozłożenie go na raty oraz odstąpienie od obciążania pozwanej kosztami procesu, gdyż nie dała podstaw do wytoczenia powództwa. W uzasadnieniu wskazano, iż pozwana trzykrotnie wniosła do pożyczkodawcy celem zawarcia ugody oraz dokonywała częściowych wpłat na spłatę zobowiązania. Pozwana wniosła także o zasądzenie kosztów procesu na rzecz powoda. (k. 41-44)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana H. D. zawarła z (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 21 lutego 2020 r. umowę pożyczki nr (...). Następnie 2 marca 2020 r. strony zawarły aneks do umowy pożyczki. Zgodnie z załącznikami do wskazanych umów całkowita kwota wypłaconej pozwanej H. D. pożyczki wynosiła 10 000 zł, odsetki 76,71 zł, prowizja 2003,19 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty 12 079,90 zł. Okres pożyczki określono na 30 dni z terminem spłaty w dniu 22 marca 2020 r. W umowie wskazano, że odsetki za opóźnienie naliczane przez pożyczkodawcę są równe wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c., tj. dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. Umowy te zostały zawarte w ten sposób, że pozwana złożyła wniosek za pośrednictwem profilu klienta na stronie internetowej wskazując oczekiwaną kwotę pożyczki oraz okres pożyczki. Rejestracja przez pożyczkobiorcę na stronie internetowej wymagała potwierdzenia poprzez wpisanie kodu weryfikacyjnego wysłanego wiadomością SMS, jak również dokonania przelewu opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł z rachunku pożyczkobiorcy z podaniem w tytule wpłaty tytułu wskazanego w wiadomości e-mail (§ 4 umowy).

Dowód: umowa pożyczki – k. 7-10; aneks do umowy pożyczki – k. 11-14; formularze informacyjne do pożyczki – k. 15-18; potwierdzenie wpłaty – k. 19; potwierdzenia przelewu kwoty pożyczki – k. 20-21.

Na podstawie ramowej umowy przelewu wierzytelności z 19 czerwca 2020 r. oraz aktu cesji nr 01/08/20 do ramowej umowy zakupu wierzytelności (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz (...) z siedzibą w Z. wierzyciel pierwotny przeniósł na powoda szereg przysługujących mu wierzytelności. Z załącznika do aktu cesji wynika, że objęto nim wierzytelność w stosunku do H. D. w kwocie 11 122,17 zł, przysługującą pierwotnemu wierzycielowi na podstawie umowy nr (...).

Pismem z 11 sierpnia 2020 r. H. D. została zawiadomiona o cesji wierzytelności na rzecz powoda oraz wezwana do zapłaty.

Dowód : umowa ramowa przelewu wierzytelności – k. 25-33, akt cesji - k. 23, załącznik do aktu cesji – k. 24; zawiadomienie o cesji – k. 22.

Pozwana H. D. spłaciła kilka rat pożyczki, następnie w związku z trudnościami finansowymi przestała regulować zobowiązania z tytułu zawartej umowy. Pismem z 25 września 2020 r. H. D. zwróciła się do pierwotnego wierzyciela (...) Sp. z o. o. z wnioskiem o restrukturyzację zobowiązania poprzez rozłożenie go na raty z miesięczną ratą nie wyższą niż 300 zł, płatną 15 dnia każdego miesiąca kalendarzowego z możliwością naliczenia odsetek w przypadku opóźnienia w płatności w zapłacie którejkolwiek z rat. Następnie w piśmie z 5 listopada 2020 r. pozwana wezwała pierwotnego wierzyciela do odpowiedzi na uprzednio złożony wniosek, zaś pismem z 22 grudnia 2020 r. H. D. zwróciła się do (...) Sp. z o.o. o zawarcie ugody.

Dowód: pismo z 25 września 2020 r. – k. 50-52; pismo z 5 listopada 2020 r. – k. 53-54; pismo z 22 grudnia 2020 r. – k. 55-56; potwierdzenia nadania pism – k. 58.

W okresie od 5 marca 2021 r. do 6 maja 2021 r. pozwana dokonała na rzecz powoda wpłat w kwocie 1300 zł.

Okoliczność bezsporna

Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd oparł się na przedłożonych przez strony dokumentach prywatnych, których autentyczność nie budziła wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód oparł swoje żądanie na umowie pożyczki, której konstrukcję reguluje art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Definicja pożyczki wskazuje więc, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy i wykonanie tego świadczenia na rzecz pożyczkobiorcy (czyli pozwanej) pożyczkodawca (czyli powód) powinien udowodnić. Natomiast biorący pożyczkę powinien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy przy założeniu, że pożyczkodawca udowodni przekazanie kwoty pożyczki. Rodzaj obowiązków i świadczeń stron umowy pożyczki determinuje rozkład ciężaru dowodu w ewentualnym procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki.

W niniejszej sprawie powód sprostał spoczywającemu na nim ciężarowi dowodowemu wykazując, że doszło do zawarcia z pozwaną umowy pożyczki oraz wypłaty na jej rzecz kwoty kapitału – 10 000 zł. Nie budzą także wątpliwości Sądu postanowienia umowne przewidziane w umowie pożyczki w kontekście regulacji o maksymalnych pozaodsetkowych kosztach kredytu oraz kontroli abuzywności postanowień umów zawieranych z konsumentem. W oparciu o materiał dowodowy zaoferowany przez powoda, jak również biorąc pod uwagę fakt, że pozwana mimo podniesienia zarzutów odnoszących się do niewykazania legitymacji procesowej powoda oraz nieudokumentowania wysokości roszczenia przedkładając dokumenty świadczące o zwracaniu się przez nią o restrukturyzację zadłużenia, jak również potwierdzenia spłat rat, de facto przyznała, że zawarła umowę pożyczki. W tym miejscu odnosząc się do zarzutu pozwanej niewykazania przez powoda wysokości roszczenia należy zaznaczyć, że to na pozwana jako biorąca pożyczkę jest obowiązana wykazać, że doszło do jej spłaty. Powód zaś musi udowodnić jedynie, co też uczynił, wysokość udzielonej pożyczki. Z kolei pozwana H. D. nie wykazała, by spłaciła pożyczkę w całości. Bezsprzecznie strona powodowa wykazała także swoją legitymację procesową, przedstawiając umowę cesji wierzytelności z 19 czerwca 2020 r. oraz akt cesji nr 01/08/20, obejmującą wierzytelność przeciwko pozwanej. Wykazano również, że o cesji

wierzytelności została zawiadomiona pozwana, choć zaznaczyć należy, że brak powiadomienia dłużnika nie czyniłby cesji nieskuteczną, a jedynie w świetle art. 512 k.c. miałby wpływ na rozliczenie stron.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8549,40 zł, której ostatecznie domagał się powód wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 21 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty. Wymagalność roszczenia powód określił na 20 czerwca 2020 r. Z umowy pożyczki wynika, że termin jej spłaty określono na 22 marca 2020 r., a zatem powód może domagać się odsetek od późniejszej daty, tj. od 21 czerwca 2020 r. Nie jest również trafny zarzut pozwanej dotyczący niewykazania przez powoda wypowiedzenia umowy pożyczki, skoro 30-dniowy termin jej spłaty upłynął bezskutecznie.

W oparciu o art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. umorzono w pkt I wyroku postępowanie w zakresie powyżej kwoty 8549,40 zł w związku z cofnięciem pozwu co do kwoty 1300 zł uregulowanej dobrowolnie przez pozwaną.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając od przegrywającej w całości pozwanej na rzecz powoda kwotę 2317 zł, na którą złożyło się 500 zł opłaty sądowej od pozwu, 1800 zł wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika stosownie do § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł opłaty skarbowej. Mimo zwolnienia pozwanej od kosztów sądowych w całości nie jest ona zwolniona od obowiązku zwrotu kosztów procesu na rzecz strony przeciwnej.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. kal. 14 dni.

N., 22 czerwca 2021 r.